

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

24. KVĚTNA 2020

Z obsahu:

Tajemství modlitby

Katecheze
papeže Františka
z 6. května 2020,
Řím, knihovna
Apoštolského paláce
- strana 2 -

Blahoslavený Lanfranc

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewske (3)
- strana 6 -

Nejkrásnější květ ráje (4)

Kardinál Alexis
Henri Marie
Lépicier O.S.M.
- strana 8 -

Chlum Svaté Máří - v keři nalezená Madona

Petr Bobek
- strana 11 -

Svatopetrský halěr se přesouvá na říjen

- strana 13 -

Královně apoštolů, oroduj za nás!

Tajemství modlitby (Mk 10,46-52)

Katecheze papeže Františka z 6. května 2020,
Řím, knihovna Apoštolského paláce

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes začínáme nový cyklus katechezí na téma *modlitba*. Modlitba je dech víry a její nejvlastnější výraz. Jako *zvolání* stoupající ze srdce toho, kdo věří a světuje se Bohu.

Připomeňme si příběh o Bartimaiovi, postavě z evangelia (srov. Mk 10,46-52), která – přiznám se – je mi ze všech nej sympatičtější. Byl slepý, seděl a žebral u cesty na okraji svého města, Jericha.

Není bezejmennou osobou, má obličej a jméno: Bartimaios, tzn. „syn Timaův“. Jednoho dne slyšel, že půjde kolem Ježíš. Jericho bylo vskutku křížovatkou lidí, kteří jím neustále procházeli, buď poutníků, či obchodníků. Bartimaios se tedy usadil a učinil vše, co mohl, aby se setkal s Ježíšem. Spousta lidí si přála totéž. Vzpomeňme Zachea, který vylezl na strom, a mnoho dalších, kteří chtěli spatřit Ježíše.

Tento muž se v evangeliích prezentuje křikem svého hlasu. Nevidí, neví, zda se Ježíš nachází blízko či daleko, ale poznává to podle zástupu, který se rozrůstá a blíží. On je však naprosto sám, nikdo se o něho nestará. A co učiní Bartimaios? Volá a křičí. Užívá jedinou zbraň, kterou má, totiž hlas. Zvolá: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ (v. 47) A tak volá pořád.

Jeho opakované výkřiky vadí, působí nevychovaně, takže jej mnozí okřikují, aby zmlkl: „Chovej se způsobně. Nech toho!“ Bartimaios však nemlčí, ba dokonce křičí ještě víc: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Je to krásná zarputilost

Pokračování na str. 5

Víra v Ježíše zachraňuje. A proto tak potřebujeme vynaložit veškeré své úsilí o zachování víry a její upevňování – a to se děje především v modlitbě, při osobním setkání s Ježíšem. Zde bychom mohli nechat čistý, nepopsaný list, na který by si každý sám mohl načrtnout výsledky svého rozjímání nad hlavním tématem tohoto čísla Světla. Ačkoliv je to velmi lákavé, přesto si dovolím přispět svojí pověstnou troškou do mlýna, aspoň pár větami.

Především jde o to, vždy si při osobním setkání s Bohem, Ježíšem uvědomit, kolika milostmi jsme již byli obdarováni. Ovšem pozor! – ve vši pokoře a vědomí své stále nedostatečnosti před svým Stvořitelem, Pánem života, Vykupitelem, Soudcem a věčným Králem. A to zvláště tehdy, když skrze nás koná Bůh dobro druhým lidem. Jestliže si tak bohatě omilostněná duše, jako byla Alice Lenczewska (str. 6-8), uvědomovala, jaké nebezpečí pokušení pýchy a nadvlády spočívá v obohacování lidí skrze duši obdarovanou Ježíšovými milostmi, pak je zřejmé, že bez víry pevně zakotvené v Ježíšově Srdci je velmi obtížné zůstat upřímně pokorným a nezpýchnout. Vždy je třeba vnímat, že to ne člověk, ale sám Ježíš skrze něho působí pro dobro druhých. A proto také Ježíš povzbuzuje Alici, aby prosila o čistotu srdce a odevzdávala mu každý výsledek a účinek obohacování druhých. Z toho vyplývá jediné: Vše, čím se naše víra v Ježíše projevuje

Editorial

navenek a vůči druhým, je dilem Božím, na kterém můžeme mít jedinou zásluhu, a to být dobrým prostředníkem Boží milosti. Pak můžeme doufat, že naše víra zachraňuje nejen naši duši, ale i duše jiných lidí. Tak jako to vidíme i na příkladech svatých, tentokrát na blahoslavném Lanfrancovi. (str. 4-5)

A druhá myšlenka – opět Ježíš k Alici Lenczewske: „O víru pros neustále. To, jaká bude, závisí na síle a vytrvalosti touhy po ní a prosby o ni. Víra je pramenem všeho.“ K tomu není třeba nic dodávat, snad jen: Nezapomínejme na to!

Je důležité, abychom nežili v klamně předstávě, že podstatou víry je filosofování či permanentní intelektuální rozvažování. I když to může k víře vést, samotná živá víra tkví v osobním vztahu k Ježíši, k Trojjedinému Bohu, v naprosté důvěrné odevzdanosti jeho lásce a svaté vůli, z níž pramení jen to nejlepší pro každého člověka, protože Bůh je Láska sama. Konečně, můžeme na to nazírat opět Ježíšovými očima: „Lidé mají rádi to, co je snadné, příjemné, a to žel nemá velkou hodnotu, nebo je to dokonce špatné. To je jejich tragédie, kterou si neuvědomují.“ Ano, někdy je snadnější o své víře diskutovat, hledat skulinky, kterými se lze (sic!) vyvléct aspoň z oprávněných mravních či kultovních požadavků pra-

vé víry. A paradox: realita života je největšínou taková, že tam, kde je vyvíjena snaha o ústupky, se nenaplní očekávání hlubokého trvalého zájmu o život z víry – když už, bývá to často dočasné, v lepším případě velice povrchní; vždyť mnohým jde jen o to, pohladit duši... Leč to není vztah plný lásky a vzájemného darování se: tam musí být hloubka, zapojeno celé JÁ, ochota a připravenost k oběti. A to je zřejmá tragédie dnešních dní: lidé často raději sáhnou po zlatém teleťi či „vrabci v hrsti“, po ukojení svého libida, ba i po pohlazení po duši, avšak při této povrchnosti již nedohlédnou, že ztrácejí nesrovnatelně více – věčné štěstí v Ježíši Kristu. Pravda, stojí to tu větší, tu menší úsilí či oběti, ale získaný poklad za to opravdu stojí. Kdyby si jen uvědomili, kolik jsou ochotni obětovat pro pomíjivé potěšení! A zde mohou dosáhnout na nepomíjivou naději a věčnou radost...

Ten, kdo je ve víře pevně spjat s Ježíšem a opravdově ho miluje, jistě chápe a dovede rozvést pro sebe to, co je zde nastíněno jen v pár řádcích... Kéž tedy jsme, milí čtenáři Světla, na přímluvu Matky nejčistší a nejudnější (str. 8-10) lidmi pevné víry v Ježíše a opravdovými modlitebníky za spásu lidských duší! Tu vlastní započítejme vždy na prvním místě, ale tak, abychom mohli dobře odpovědět na otázku: „Kde máš ty, které jsem ti dal?“

Daniel Dehner

Připoj se k družině apoštolů, kteří se právě rozloučili se svým Mistrem. On vystoupil k Otci a oni se vracejí do Jeruzaléma, aby v horní místnosti očekávali, až se splní Pánovo zaslíbení a sestoupí na ně Utěšitel, Duch Svatý.

Dokud byl Pán s nimi, jeho Matka se zdržovala uctivě stranou. Nyní ji apoštolové přijímají do svého středu, protože takové bylo přání, které jim její Syn

v Janovi odkázal. Co všechno jim připomíná tato posvátná místnost, tento první křesťanský chrám! Tady jim umyl nohy, aby je naučil pokorné službě druhým, tady jim dal jako pokrm své Tělo a také jim udělil kněžskou moc, aby tak činili na jeho památku. Tady se za ně modlil k Otci ve své velekněžské modlitbě. A po své smrti na kříži a zmrtvýchvstání jim právě zde ukázal své oslavené rány, aby uvěřili, poslal je do celého světa a dal jim podíl na své božské moci, když je pověřil, aby lidem odpouštěli hříchy. Tyto zdi a tento prostor jsou přímo prosyceny velkolepými projevy Boží lásky. Poděkuj Pánu vroucně za neocenitelný dar kněžství a poklad svátostí. Kdykoliv tedy vstupuješ do chrámu, uvědom si, že to je nástupce oné pozeňnané hořejší místnosti, kde začaly tak dojemně nekonečné divy Božího milosrdenství. A proto dříve než zde otevřeš své srdce Bohu a svá ústa k modlitbě, připomeň si, že tím prvním, kdo se zde modlil a stále modlí, je nejvyšší Velekněz, který pozvedl oči k nebi, aby vyzýval svého nebeského Otce: *Otče, přišla má hodina, oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe.*

O jaké hodině a jaké slávě to Ježíš mluví? Je to hodina jeho úplného sebedarování v krvavé oběti na kříži. Prosí Otce, aby ho oslavil, a Otec ho oslaví tak, že přijme bezvýhradnou oběť jeho života, aby mu jej pak slavně vrátil za úsvitu třetího dne. Ale také Syn oslaví Otce: Když mu Otec dá moc nade všemi lidmi, uplatní svou nejvyšší moc tak, že všechno, co mu dal Otec, dá lidem: život věčný. Nic není mimo Boha většího, co by ti Otec skrze Syna mohl darovat. Není nic většího, co bys mohl kdekoliv získat, než život věčný. Neboť tento život věčný je v tom, že poznáváš jediného pravého Boha a toho, kterého ti poslal: Ježíše Krista.

Boží sláva se projevuje v tom, že Bůh se rozdává ve svých darech. To, čím se Bůh chce proslavit, je jeho nekonečná štědrost a nedostižná nezištnost: těm, které stvořil z ničeho, se daroval, to znamená zjevil a otevřel jim cestu k životu,

který nekončí, protože je to věčný život v něm samém. Odvěký Boží plán, podle něhož Syn oslavuje Otce a Otec Syna, se tedy nemůže obejít bez tebe. Jsi vy-

brán, aby v tobě byl Boží Syn oslaven před tváří svého Otce! Ponoř se zcela do tohoto tajemství a rozjímej, jak velká je tvá důstojnost v Božích očích, když si tě Otec stvořil jako drahocenné vlastnictví, aby tě pak daroval svému Synu! A co dělá Syn s tímto darem? Dává tomu vlastnictví poznat Otce a jeho slávu tím, že koná dílo, které Mu Otec světil. A když ono vlastnictví zapomělo na svou hodnotu a důstojnost a samo se slepě zaprodalo do otroctví zlého nepřítele, zaplatí za ně od Otce nejvyšší cenu, jen aby je získal zpět pro Otcovu slávu. Žárlivě si je střeží a chrání jako Dobrý Pastýř, sytí je svým vlastním tělem a napájí svou krví, ustavičně se nad ním smilovává, hledá je, kdykoliv se zatoulá, a svými ranami uzdravuje jeho rány.

S tímto vědomím vstup dnes do večerádla a setrvávej v modlitbách spolu s Ježíšovou Matkou Marií. Pros zaslíbeného Ducha, aby na tebe sestoupil a naučil tě žít plně z tohoto nevyčerpatelného zdroje radosti, před kterou jsou všechny jiné radosti jen pouhým zdáním. Tato radost zakotvená v samotném Bohu nepodléhá času ani změnám. V jejím světle se zcela proměňuje i všechno tvoje nevyhnutelné časné soužení. Máš všechny důvody radovat se i při největším trápení, že se můžeš stát účastníkem utrpení Kristových, abys mohl radostně jásat, až se slavně objeví. Kdo by tě mohl připravit o tvou důstojnost? Tvé postavení Božího dítěte ti zaručuje radost dokonce i tehdy, když se ti dostane od lidí potup a ponížení: *Když musíš snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze tobě, protože na tobě spočívá Duch slávy, to jest Duch Boží.*

Oslavuj tedy svého Dobrodince, veleb Boha, že smíš nosit jeho jméno. Dokud opravdu žiješ s Pánem a v Pánu, nic tě ne-

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 1,12-14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délku sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. čtení - 1 Petr 4,13-16

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to

Dokončení na str. 10

může připravit o tvoji důstojnost a radost. I v utrpení a ponižování se účastníš slávy, kterou má od Otce⁽¹⁾, dříve než byl svět.

Chceš-li se svému Pánu náležitě odvděčit, přičiň se ze všech sil, abys také svým způsobem života ustavičně oslavoval jeho jméno mezi lidmi. Ať je známa všem lidem nejen tvoje radost, ale i její opravdový důvod: *Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých. Pán je mé světlo a má spása, koho bych se bál? Pán je zástíta mého života.*⁽²⁾ Nosím v sobě největší Boží dar: život věčný. Jeho slávu a svou radost nemůžeš zjevit výmluvněji, než když všem projevuješ jeho lásku svou stálou vlídností, dobrotivou, nezištnou službou a ochotným odpuštěním. *Když nám Bůh projevil takovou lásku, i my se máme navzájem milovat*⁽³⁾, aby všichni poznali a uvěřili, jak dobrý je Pán, který tě k nim posílá.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 1,14; ⁽²⁾ Ž 27,13.1; ⁽³⁾ 1 Jan 4,11.

Blahoslavený Lanfranc

Jméno tohoto muže se na stránkách Světla mihlo docela nedávno - v životopisu sv. Anselma z Canterbury (č. 16/2020). Tehdy jsme se omezili jen na zmínku, že šlo o řeholníka vynikajících kvalit, který se stal vzorem mnoha mnichů, mj. právě i sv. Anselma. Nyní se na jeho život díváme detailněji.

Pocházel z italské Pavie, kde se narodil někdy mezi lety 1005 a 1010. Měl nadání i společenské možnosti. Obojího využil, vystudoval a poté působil jako vysoce postavený městský úředník, podle některých zdrojů se pohyboval i v oblasti práva. Nepřestá-

val studovat a studium se mu stalo vášní. Jeho učenost přinesla ovoce později, kdy si ho Bůh použil pro své účely. Avšak úplně jinde, než by sám očekával.

Někdy ve svých 30 letech se Lanfranc, puzen jakýmsi vnitřním hlasem, rozhodl opustit rodný kraj i teplé mís-

tečko v městské správě a odešel do Francie. V roce 1039 stanul v čele katedrální školy v Avranches a poprvé se dostal do širšího povědomí lidí. Po tři léta svědomitě plnil svůj úřad, leč v roce 1042 požádal o vstup do benediktinského kláštera v normandském Le Becu.

Tento klášter byl relativně nový, uplynulo nějakých osm let od jeho založení. Lanfranc využil prvotního nadšení k tomu, aby se z postavení převora, jímž byl po čase zvolen, přičinil o zřízení klášterní školy, a zajistil tím klášteru i řádu učené muže. Dal tak počátek fenoménu, který později ještě pozvedl sv. Anselm, a sice školy proslulé vysokou kvalitou.

Právě sv. Anselmovi předal na přelomu let 1059 a 1060 úřad převora, odešel totiž do Caen - založit nový klášter. Vedle něj založil i klášter ženský. V roce 1067 se měl z papežova rozhodnutí stát biskupem v Rouenu, avšak odmítl. Jako pokorný nositel černého benediktinského hábitu se necítil hoden navléknout na hlavu biskupskou mitru. Papež Alexandr II. Lanfrancovo odmítnutí přijal s pochopením. Věděl bezpečně, že jeho pokora je opravdová, pamatoval si tohoto svého milovaného profesora moc dobře z dob studií v Le Becu.

Nakonec se však Lanfranc vysoké církevní hodnosti stejně nevyhnul - a hned šlo o jednu z nejdůležitějších a nejrespektovanějších. Když v roce 1070 Stigandovou smrtí osířel canterburský arcibiskupský stolec, rozhodl se anglický král Vilém I. Dobyvatel, že na něj dosadí Lanfranca. Caen i Le Bec ležely v Normandii, která tehdy patřila anglickému trůnu. Vilém tak na tento vedlejší post nenominoval žádného cizáka, leč muže, kterého dobře znal a o němž věděl, jaký potenciál v něm vězí. Navíc mu byl Lanfranc v duchu tehdejších smluvních vztahů podřízen, tudíž předpokládal, že nebude uvažovat o nějakém odboji proti němu. Jelikož Řím ohledně této nominace nejevil žádné známky nevole, zbývalo jen přesvědčit Lanfranca, aby arcibiskupskou berlu přijal. Po delším přemlouvání si dal říct, především proto, že mu leželo na srdci osud anglické církve a že ji chtěl všemi silami sloužit.

Anglie byla čtyři roky po bitvě u Hastingsu, ve které Vilém Dobyvatel porazil anglosaská vojska dosavadního ze-

Lanfranc z Pavie či Lanfranc z Becu a u jeho nohou Berengar z Tours, proti kterému Lanfranc bránil nauku o transsubstanciaci. Neznámý autor, 18. stol.

měpána Harolda II. Godwinsona a získal královskou korunu. Války se citelně podepsaly na podobě krajiny, jež pod nohama rabujících vojsk zpustla, a nová vláda s sebou přinesla i nové poměry. Bylo nezbytně nutné hájit práva Církve svaté a získávat pro její učení nové duše.

Horší začátky si však Lanfranc určitě nepředstavoval ani v těch nejčernějších snech. Biskup z Yorku Tomáš I., jenž se shodou okolností stal biskupem zhruba ve stejné době jako on, odmítl uznat Lanfrancovu svrchovanost a vzbouřil se proti němu. Na svou stranu získal i biskupy z Lichfieldu, Rochesteru a Worcesteru. Lanfranc v žádném případě po moci nebažil, jenže další rozepře by se neblaze podepsaly na stavu anglické církve. Předestřel proto celou při papeži. Alexandr II. prostřednictvím kardinála Huberta svolal synodu do Windsoru, kde canterburským arcibiskupům přiznal status anglických primasů. Na Ostrovech mohla začít církevní obroda.

Lanfranc zreformoval život anglického duchovenstva, a to jak diecézního, tak i toho řeholního. Svě kněze vedl s otcovskou láskou i přísností, zavedl dokonce interní církevní tresty. Už za jeho života se kázeň kléru viditelně pozvedla, dbal ovšem i o mravní a duchovní růst obyčejných lidí. Nezapomněl ani na školství, jehož rozkvět mu coby vzdělání milovnému člověku ležel obzvláště na srdci. Plánoval dokonce revidovat překlad Vulgáty, avšak nakonec z toho sešlo.

Na troskách starého kostela v Canterbury však postavil dnes tak slavnou katedrálu a pod ní největší kryptu v celé Anglii. Vzorem mu přítom byla katedrála v jeho někdejší působišti v Caen. Vedle ní postavil rovněž benediktinský klášter.

Pakliže při stavbě katedrály zúročil Lanfranc své zkušenosti z Caen, v teologickém sporu, který vedl s Berengarem z Tours, zúročil své dosavadní hluboké vzdělání. Jednalo se o otázku reálné přítomnosti Ježíše Krista v Eucharistii. Berengar se svými přívrženci zastával názor – a taky ho patřičně nahlas šířil –, že Ježíšovo Tělo a Ježíšova Krev jsou v Eucharistii přítomny toliko symbolicky, kdežto Lanfranc, opíraje se přítom díky své jedinečné erudovanosti o spisy církevních Otců, hájil správné učení Církve o tom, že v konsekrovaném chle-

bu a víně jsou skutečně Tělo a Krev Páně, a beze změny zůstávají výhradně accidenty (případky), jako je např. vzhled či chuť. Jeho vývody později posloužily jako základ učení o transsubstanciaci a rozvinul je o dvě století později sv. Tomáš Akvinský. Lanfranc psal též velmi hodnotné komentáře k žalmům a je autorem knihy o pokání a svaté zpovědi. A k tomu připočteme jeho úžasnou osobnost ozvláštňenou všemi křesťanskými ctnostmi, vystupujícími bez přestání na povrch.

Nejen proto byl Lanfranc váženým člověkem, respektovaným i králem Vilé-

mem, jenž jinak nerespektoval snad nikoho. Devatenáct let stál v čele canterburské arcidiecéze, než 28. května 1089 zemřel a byl pochován pod katedrálním oltářem sv. Martina.

K oficiální Lanfrancově beatifikaci podle všeho nedošlo, přinejmenším o ní nemáme žádné záznamy, nicméně *Encyclopedia Sanctorum*, vydaná nákladem Papežské akademie, mu tento titul přiznává a jeho kult byl veřejně znám i v severní Itálii. Liturgická památka tohoto učitele sv. Anselma z Canterbury, sv. Iva z Chartres či papeže Alexandra II. připadá na den jeho odchodu na věčnost.

Tajemství modlitby

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

těch, kteří hledají milost a tlučou na dveře, na Boží srdce. On tluče svým křikem. Výraz „Synu Davidův“ je velice příznačný. Označuje Mesiáše, vyznává Mesiáše. Je to vyznání víry, vycházející z úst muže všemi opovrženého.

A Ježíš jeho křiku naslouchá. Bartimaiova modlitba se dotýká jeho srdce, Božího srdce, a otevírá mu dveře spásy. A Ježíš si jej nechá zavolat. On tedy vstane, a ti, kteří mu před chvílí říkali, ať zmlkne, jej nyní přivádějí k Mistrovi. Ježíš s ním rozmlouvá a žádá, aby vyjádřil svoje přání. Toto je důležité! Tehdy se křik stává prosbou: „Mistře, ať vidím!“ (v. 51)

Ježíš mu řekne: „Jdi, *tvá víra tě zachránila*.“ (v. 52) Rozpoznává v bezbranném a opovrhovaném ubožákovi veškerou moc jeho víry, přitahující Boží smilování a moc. Víra jsou dvě pozvednuté ruce a hlas, který voláním prosí o dar spásy. Katechismus říká: „Pokora je základem modlitby.“ (*Katechismus katolické církve*, 2559) Modlitba se rodí ze země, latinsky *humus*, odkud pochází slovo *humilis* – pokorný. Pochází z naší nedostatečnosti, z naší žízně po Bohu (srov. *tamtéž*, 2560–2561).

Víra, jak jsme viděli u Bartimaia, je voláním. Nevíra dusí toto volání. Lidé, kteří ho okřikovali, aby mlčel, nebyli věřící. Měli jakýsi druh omerty. Víra je protest proti strádání, jehož důvod neznáme. Nevíra se spokojuje se situací, do níž jsme upadli. Víra je naděje, že budeme spaseni. Nevíra je uvykání zlu, které nás tísní.

Draží bratři a sestry, začínáme tento cyklus katechezí Bartimaiovým zvoláním, protože v jeho postavě je zřejmě vepsáno všechno. Bartimaios je vytrvalý muž. Měl kolem sebe lidi, kteří mu vysvětlovali, že volání je zbytečné a pokřikování zůstane bez odpovědi, protože ruší, a je třeba s tím přestat. On však nezůstal zticha. A nakonec dosáhl, čeho si přál.

V srdci člověka je hlas, který je silnější než jakákoli opačná argumentace. Všichni máme tento hlas v sobě. Hlas, který se ozývá spontánně, bez něčího rozkazu. Hlas, který se ptá po smyslu naší pozemské pouti, zejména nacházíme-li se v temnotě: „Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Krásná je tato modlitba.

Nejsou snad tato slova vepsána do veškerého stvoření? Všechno vyzývá a prosí, aby tajemství smilování dosáhlo svého definitivního naplnění. Nemodlí se jenom křesťané. Ti pouze sdílejí prosebné volání se všemi ostatními muži a ženami. Tento horizont lze však ještě rozšířit. Pavel říká, že „celé tvorstvo zároveň sténá“ (Řím 8,22). Umělci často interpretují toto tiché volání tvorstva, které dřímá v každém tvorů a vyjevuje se zejména v srdci člověka, protože „člověk je Boží žebrák“ (*KKC*, 2559). To je nádherná definice člověka: Boží žebrák.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (3)

(Místa v textu označena „†“ jsou slova Ježíšova.)

Neděle 10. 11. 85

- Ode dne zpovědi žiju v jiném rozměru. Pociťuji Tvou přítomnost ve svém srdci neustále, můj Bože. Cítím velikou touhu po Tvé blízkosti a veliký stesk po Tobě.

Stále důrazněji si uvědomuji, že bych měla s Tebou rozmlouvat jinak, můj Pane.

Neděle 24. 11. 85

- Před rokem jsem Tě prosila, Otče, abys mě přijal navždy. Slíbila jsem před Tvým oltářem, že budu navždy Tvá.

Uzavřel jsi se mnou smlouvu a já jsem se zavázala, že se ve všem podřídím Tvé vůli, Tvým příkazům. Zarazilo mě slovo „smlouva“. Nikdy dřív jsi tak ke mně nemluvil, Pane. Vždyť smlouva je přece svazek oboustranný - dáváš tedy příslib vítězství...

Pondělí 2. 12. 85

- Tvá velikost, Pane, se mě dotýká a celá jsem přeplněná Tvoji láskou. Děje se co si, co nedokážu popsat. Srdce je plné a nemůže pobrat Tvoji sílu, moc a dobrotu. Ten pocit Tvé přítomnosti je mnohem víc reálný než celý vnější svět, ačkoliv v něm jsem a konám svoje normální povinnosti. Jsem úplně ztišená a zdá se mi, že neexistuje nic, co by mohlo to ticho a opojení Tebou narušit.

Je to Tvá veliká milost. Pocítila jsem ji už v sobotu během návratu z kostela. A potom s různou intenzitou po celý den. Ještě důrazněji včera po večerní mši svaté.

Čtvrtek 16. 1. 86

- Pocit bezradnosti vzrůstal po přečtení Pánových slov. Byla to obava z protikladu: má hříšná bezmocnost a malost, nebo On: dokonalý, mocný, nekonečně veliký.

On mě přesto miluje. Řekl mi to. Bylo to během ranní modlitby třicátého prosince. V srdci jsem zřetelně uslyšela:

† Miluji, miluji.

- Dnes jsem se nedokázala modlit. Setrvala jsem před Pánem ve studu a zmatečně jsem děkovala za Jeho slovo. Tehdy řekl:

† Hodně věci se musíš naučit.

- Přece já nic nezvládnou...

† Já ti pomohu.

Neděle 19. 1. 86

- Dnes ráno po svatém přijímání jsem si Pánu stýskala, že jsou chvíle, kdy se cítím osamocená v těžkosti každodenní práce na sobě. Že to bývá těžké. Tehdy jsem vnímala myšlenku:

† Dal jsem ti kněze...⁽¹⁾

Středa 16. 4. 86, 22 h.

- Čím je utrpení?

† Moji největší milostí, které se lidé nejmíck brání.

- Proč se brání?

† Jsou krátkozrací. Neznají Mne a nevěří Mému slovu. Kromě toho to není lehké pro průměrného člověka vlastníckého všechno, co je dočasné. Lidé mají rádi to, co je snadné, příjemné, a to žel nemá velkou hodnotu, nebo je to dokonce špatné.

To je jejich tragédie, kterou si neuvědomují.

- Co dělat?

† Modlit se stále víc, protože je stále víc zla a hlouposti.

- Co je důležité?

† Oddanost a důvěra.

† Roztěkanost je menším zlem než dopuštění myšlenky, rozvíjející samolibost a egoismus. Zvláště, pokud se to poji se satisfakcí, že někdo jiný je horší než ty.

Pátek 9. 5. 86, 10:30 h.

- Čím naplnit dnešní den?

† Obětováním se ve všem, co dnes budeš dělat. Má to být v duchu oběti neustále Mně předkládané.

Neděle 11. 5. 86, 22:30 h.

† Není důležité, co děláš. Důležité je, abys byla se Mnou. Víš jak...

Čtvrtek 22. 5. 86, 7:15 h.

- Dnes se ani nedokážu modlit. Mám těžkopádnou mysl a srdce k ničemu. Odpusť, Otče.

† To není důležité. Buď se Mnou a čerpej sílu ze Mne. Důležité je být mimo všechno. Bytí v důvěře.

Ty nemusíš být silná. Přilni ke Mně a přijímej Moji Moc, předávej ji jiným. Naplňuj se Mým pokojem a rozdávej mír-

nost a úsměv, laskavost a ochotu. Buď mezi lidmi paprskem Mé lásky, kterou vás všechny obdarovávám. Nes ji všude, kam půjdeš. Čím víc rozdáš, tím víc budeš mít ve vlastním srdci. Nebude k ničemu, bude tlouct Moji láskou a Mou mocí.

Důvěřuj a přijď ke Mně pro Moji moc a pro Mou lásku.

Čtvrtek 22. 5., 23:30 h.

- Nevyplnila jsem dnes, jak bylo třeba, úkoly, které jsi mi uložil. Prostě nedokážu ze sebe nic dostat. Nechal jsi mě, abych se cvičila ve vytrvalosti?

† Je to zkouška tvé věrnosti a tvé vytrvalosti, když nepocituješ nic než únavu.

- Bývá i něco horšího než únava. Bývají dotěrné myšlenky, urážející Tě, které se objevují neočekávaně v mé mysli. Co mám dělat?

† Neznepokojuj se. Na každou takovou myšlenku odpovídej tím, že Mě budeš velebit. Brzo se ztratí, protože nepovedou k chystanému účinku.

Víš, od koho jsou ty myšlenky, a víš, že jejich cílem je vzbuzovat nepokoj.

Zůstávej ve Mně klidná a s důvěrou.

Pátek 6. 6. 86, 6:45 h.

† O víru pros neustále. To, jaká bude, závisí na síle a vytrvalosti touhy po ní a prosby o ni.

Víra je pramenem všeho. Ne intelektuální rozvažování - to může být počátkem, ačkoliv také nemusí -, ale dětská důvěřivost: úplná a naprostá. O bezděčnost takové důvěřivosti v každé situaci pros.

Takovou důvěru mají jenom děti a velcí svatí. U dětí je to přirozené, u svatých vypracované v těžkostech po řadě let.

To, co je nejdůležitější, nejcennější, vyžaduje největší úsilí. Úsilí maximální a ustavičné.

- Cítím se jak mravenec, který má vylézt na Giewont⁽²⁾. Život nevystačí, aby to zvládl.

† Pokud budeš mít oči zaměřené na Mne - plné důvěry a očekávání pomoci, tak přece... ty bys tomu mravenci také pomohla...

Buď tedy takovým pilným mravencem, abys pomáhala druhým a abyste se snažili společně.

Můžeš se cítit jako mravenec - mály, bezradný, ale pracovitý, plný lásky a touhy.

A těš se, protože cíl tvého snažení je zároveň blízko. Máš ho ve svém srdci. Tam se nachází ten „Giewont“. A neseš ho s sebou celý čas. Nahlédni do sebe. Podívej se do prostoru své duše. Podívej se na vrchol, kterého chceš dosáhnout: on tam je. Tam je opravdová skutečnost, ta, která doopravdy je.

To je jediná skutečnost. V ní žij, pracuj, pohybuj se. Uvidíš, jak je veliká, bohatá, různorodá, krásná. Tam potkáš Mě, poněvadž tam sídlím a vždy jsem.

Vejdi do své duše a přijď...

S tesknou čekám na tebe.

- A já běhám po světě, abych Tě našla...

† Ale nenašla. A našla teprve tehdy, když jsi začala hledat ve vlastním srdci. Tehdy jsem ti vyšel naproti.

- Tam, v Gostyni?

† Ano, to bylo první setkání. A každé další bylo tehdy, když jsi byla ve své duši.

Čím víc tam jsi, tím zřetelněji vnímáš Moji blízkost. Buď tam se Mnou, hoduj se Mnou, hled' na Mne a těš se.

- To je láska snoubenecká?

† Ano, přítelkyně Má.

Je dokonalejší než láska mezi dítětem a Otcem. Dětská láska je v ní také - představuje její hlavní složku. Ale láska snoubenecká je mnohem větší, širší a hlubší.

Zval jsem tě k ní, kdykoliv jsi před sebou měla slova z Písně písní.

- Jakýmsi způsobem jsem to věděla, ale ne jistě. Spíš jsem to přeslechla. Nedá se to pochopit. Kým jsem já, a kým Ty...

† Pokud všechno v tobě bude láskou ke Mně - rozdílly se vyrovnají, poněvadž budeme tvořit Jedno.

A bolest života ve světě je výsledkem oddělení. Znáš tu bolest. Přijď, zmírním bolest, utiším tesknotu.

Úterý 17. 6. 86, 14 h.

- Nevedu snad hovory sama se sebou?

† Ne, dítě. Důvěřuj.

Středa 18. 6. 86, 7 h.

† Lidé mne zarmucují. Lidé bezbožní, lidé slepí, hluší k Mým výzvám.

- Já také?

† Ne tak moc, ale stává se, že raníš Moje Srdce.

- Čím nejvíc?

† Chladem, zapomináním na Mne. Někdy pýchou. Chybí ti dětinská důvěřivost, ačkoliv máš tolik důkazů Mé lásky a péče.

Mrzí Mě, když tě musím doučovat. Tehdy spolutrpím s tebou.

- Co já Ti mám říci, Otče? Nebudu dávat žádné sliby, protože vím, jak málo z nich jsem dodržela.

Alice Lenczewska

K tomu se ještě přidává nedodržování slova...

† V mnohém máš pravdu, přesto však sliby mobilizují, i když nejsou plně dodržené. Co Mi zatím slibuješ?

- Poslušnost...

† Jenom to?

- Úplnou odevzdanost: mých myšlenek a citů. Lásku - snad to tak mohu vyjádřit. Důvěřování.

† Můžeš - snaž se to dodržet.

Sobota 21. 6. 86, 7 h.

† Omezené jsou hranice lidských možností. Ale je třeba usilovně dychtit, aby se dalo k těm hranicím přiblížit co nejvíc. Je to program celého života. K tomu dávám čas. Škoda ho na leccaké záležitosti a kdovíjaké myšlenky. Ztracený čas se nedá získat nikdy, protože tvá cesta ke Mně je nekonečná. Bude trvat také po smrti, jenže jinak.

Chvilé zastavení se nebo couvnutí je opravdová ztráta.

Neděle 29. 6. 86, 8 h.

- Modlím se snad příliš schematicky?

† Částečně ano. Můžeš odřikávat měně, ale horoucněji, s porozuměním a vží-

váním se do každého slova. Tak, aby během rozmluvy se Mnou tvé myšlenky nebloudily kdesi jinde.

Není důležitý čas a počet, ale jakost - sjednocení se se Mnou během modlitby.

Když se s někým rozmlouvá, je třeba veškerou pozornost soustředit na něj. Rozumět mu a vnímat jeho reakci na tvá slova. A vůči Mně tím víc.

Modlitbou se může stát všechno, cokoliv děláš, pokud to děláš ve sjednocení se Mnou. Vyhýbej se schématům a rutíně. Příliš mnoho jí je v Církvi a v modlitbách lidí.

Já toužím po srdci, autenticitě, a ne po slovech a gestech.

Pátek 4. 7. 86, 16 h.

- Proč se nedokážu soustředit?

† Opustila jsi pravidelná setkání se Mnou. Zapomináš na Mne.

Nevšímej si lidí, jejich hlučnosti i zbytečných slov.

Odpouštěj jim to.

Viš snad, kolik Já tobě odpouštím?

- Děkuji, Otče, že je místo, kde mohu být u Tebe a s Tebou rozmlouvat.

† Takové místo je všude. A nejvíc ve tvém srdci, nezávisle na tom, co tě obklopuje. Tvým oddechem při postupování za Mnou je modlitba. Tak jako odpočinek na cestě pod horou, musí být pravidelná a hluboká.

Sobota 5. 7. 86, 17 h.

† Dobře, že jsi citlivá. Čím větší vnímavost, tím větší bohatství spolužití se Mnou. Nezadržuj svou vnímavost. Mám ji rád. Buď pro Mě něžná, jako jsem Já něžný k tobě. Pečuj o to, aby Mi bylo dobře ve tvém srdci.

Musíš vědět, že toužím po lidské lásce a něžnosti - každého. Neodmítej Mi to, ty, kterou jsem zvolil a přivolal sem, abys byla pouze se Mnou.

Vidíš, každé místo je dobré k rozmluvě, k setkání tak blízkému se Mnou, jako v této chvíli. I lidé už ti přestali překážet...

Uč se takovému setrvávání se Mnou. Neodkládej naše setkávání na zvláštní podmínky. Co všechno tě zajímá, když Já jsem s Tebou!

Tvým vším jsem Já. Víme o tom a chci ti usnadnit nepřestávající rozhovor se Mnou.

Vstup do hlubin své duše a nezabývej se tím, co zůstalo mimo. Nacházej svůj skutečný život a pomíjej život zdánlivý. Opravdovým životem je to, co se děje v tvé duši – spolužití se Mnou. Zdánlivým – všechno to, co zprostředkovává jí smysly.

Rozvíjej svůj skutečný život, omezuj zdánlivý.

Úterý 15. 7. 86, 21 h.

– Nedokázala jsem překonat lhostejnost, která ve mně začala narůstat. Zanechals mě, Pane, s mou nouzí a s mou bezmocností. Co bylo nejhorší?

† Odbíhání myšlenek k věcem blahým místo věrného setrvání u Mne.

Pokud nepocitiš Moji přítomnost, znamená to, že jsem velmi blízko, ale čekám na tvoji věrnost v osamocení.

Je to osamocení zdánlivé – jako zkouška věrnosti. Já tě neopouštím nikdy. Jsem ve tvém srdci a tam čekám na tvůj hlas a na tvoji lásku.

Chci, aby ses někdy řídila pouze vůlí a neměla žádné potěšení. V takových situacích se může objevit čistá láska – nezajímající se o žádný zisk. Chci od tebe dostat takovou lásku – vycházející z tvé vůle a tvé důvěry – navzdory citům, které ti nic neřeknou.

Neděle 20. 7. 86, 22:15 h.

† Jsi kritická vůči sobě, poněvadž jsi blízko Mne, a právem kontrastu vidíš bez-

meznost své malosti. To je lidská malost. Malost stvoření vůči Tvůrci. Je dobré, že to vidíš ve správných proporcích. Všiměj si však Mých darů a Mých milostí, kterými tě vybavuji. A jsou mnohé. Pozoruj je a využívej jich, abys obohacovala svůj život a lidi, s kterými se stýkáš.

– To obohacování lidí, Otče, je nebezpečné s ohledem na pokušení pýchy a nadvlády. To pokušení je trvalé a otravuje čistotu záměrů.

† Víím. Pros o čistotu srdce a odevzdávej Mi každý výsledek a účinek obohacování druhých.

Ty jenom zprostředkováváš, působím Já a zásluha nenáleží tobě. Starej se jenom o to, abys byla dobrým prostředníkem a poslušným dítětem.

– Co dnes nebylo v pořádku?

† Chtivost.

– Co bylo dobré?

† Někomu udělená pomoc. Vlídnost vůči Mně. Děkuji ti za to.

– Jak vůbec můžeš děkovat. To přece já Ti dlužím obrovskou vděčnost, a projevuji pouze takovou maličkou, k ničemu...

† Ano, ale i tu malou Mi můžeš odříci. Je to tedy tvůj dar.

– Neuvěřitelná je Tvoje dobrot a laskavost. Čím víc ji poznávám, tím hroznější je pohled na mě samotnou. Jak veliká milost je to, že skrýváš svou dokonalost před člověkem, protože také zakrýváš jeho ubohost, kterou by jistě nesnesl, kdyby ji spatřil v celé pravdě.

† Bude chvíle, kdy to poznáš na konci své lidské cesty. Ti, kteří Mě poznají za života, a poznají též sebe, přejdou snadněji přes práh poznání Pravdy. Tragická je chvíle poznání pro ty, kteří žili v temnotě hříchu a vzdálení ode Mne.

Záblesk Pravdy jim způsobí obrovskou bolest: zármutek nad sebou za promarněný čas a ztracené možnosti. Stud a pocit viny překračující lidskou představivost.

Poznávání Mne se musí odehrávat postupně – tomu slouží lidský život. To je cíl, který podmiňuje, jak má život vypadat. Možnost odevzdat Mi všechno je milostí nejvýznamnější. Kdo Mě pozná, touží jen po tom a trpí proto, že jeho dar je tak malý.

Měla bys toužit Mě poznat. Usnadním ti to a budeš šťastná, když Mi všechno odevzdáš a budeš čerpat z lásky pro Mě.

– Jak Tě mám poznávat?

† Srdcem a myslí. Všim, v každé chvíli života, protože jsem všude. Vždycky jsi Mnou obklopena.

(Pokračování)

Z knihy *Alieja Lenczewska: Świadectwo. Dziennik duchowy.*

Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań, wydanie drugie zmienione, 2018.

Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Jedná se o P. Waltera Rachwalika SAC.

⁽²⁾ Horský masiv v polských Západních Tatrách dlouhý 2,7 km. [Pozn. red.]

Kardinál Alexis Henri Marie Lépicier O.S.M. (1863–1936)

Nejkrásnější květ ráje (4)

MATKO NEJČISTŠÍ

MARIIN VZTAH K VĚCEM TOHOTO SVĚTA

„Všecka krása je králova dcera uvnitř, ve zlatém třepení, v pestrém rouchu.“⁽¹⁾ (Ž 44,14–15)

Ze všech pozemských dober je to čest, která je nejvíce ceněna. Čest ve své povaze je přílehou odměnou ctností, která je získána díky ní. Vždy je však nebezpečím, když o tento zdroj pravé cti usilujeme nečestnými prostředky, anebo když ji chceme dosáhnout sami, tedy bez Bo-

ží pomoci. Mariin vzor je zářným příkladem, který by se měl stát vzorem našeho konání v tomto ohledu.

Vyvolena stát se Matkou Vtěleného Slova, pozdravena „milostí plná“ archandělem Gabrielem, oslovena svatou Alžbětou „požehnaná ty mezi ženami“, Panna Maria nezpyšněla, ale vzdávala Bohu chvály, kterých se jí dostalo. „Velebí má duše Pána a můj duch se chvěje radostí v Bohu, mém Spasiteli, protože vzhlédl na ponížení své služebnice.“ (Lk 1,46–48)

Ježíš nepřišel na zem, aby se mu vzdávala čest, ale aby byl ponížen a opovrhován, jako „červ a ne člověk, na posměch

lidem, lidu k opovržení“ (Ž 22,7). Po vzoru Ježíše se Maria během celého veřejného života svého Syna stranila poct a objevila se v jeho přítomnosti pouze proto, aby s ním sdílela pohár hořkosti a opovržení: „Urážky těch, kdo urážejí tebe, na mne dopadají.“ (Ž 68,10)

* * *

Duše, která se bojí Boha a horlivě usiluje pouze o Boží slávu, nevyhne se ponížením; naopak, přijímá je odevzdaně a s radostí. S těmito poníženími přijímá také dobrovolně chudobu. Je známo, že bohatství ze své povahy je překážkou lásky, neboť je chrámem pro smyslnost a odtahuje duši od služby Bohu a otupuje závislost na Bohu.

Bohatství také činí skutky lásky obtížnými, protože tato ctnost je neslučitelná se sklonem ke světským věcem. Proto nás náš božský Spasitel učí, že odřeknutí se pozemského majetku je základem, na kterém stojí dokonalost lásky; a aby toto učení ukázal příkladem, sám se „kvůli vám stal z bohatého, jímž byl, chudým, aby vás obohatil svou chudobou“ (2 Kor 8,9).

María tedy, ačkoliv byla z královského rodu, žila s Josefem v největší chudobě. Svými rukama si vydělávala na denní chléb. Jejich chudoba v době narození Ježíše byla tak velká, že s Josefem nemohli najít ani místo v hostincích města. Stvořitel světa musel být položen do drsných jeslí. Avšak hořící Mariina láska je dostatečným zadostiučiněním chudoby těchto jeslí.

Ó svatá chudobo, tak opovrhovaná, tak drahocenná Srdci Ježíšovu, který řekl: „Blahoslavení, kdo mají duši chudého!“ (Mt 5,3) Ach, kéž tě mohu přijmout k sobě; abych statky tohoto světa kladl pod své nohy a vzhlížel jen po nepomíjejících stacích věčnosti!

* * *

Duše, která v sobě bude chovat bázeň Boží, si musí dávat pozor, aby ji nezřízená touha po počtách a bohatství neodvedla od cesty ctnosti. Pokud se vážně zamyslíme, že světská sláva je pouze dočasná a že statky tohoto světa mají krátké trvání, není nám zatěžko odmítnout to, co se neslučuje s pravým, věčným štěstím.

Aby naše srdce byla naplněna láskou k Bohu, musí být vyprázdněna od všech pozemských náklonností. Zároveň duše, která by skutečně potěšila Ježíše, půjde ještě dále: vzdá se všech pozemských statků a přijme pokoru a chudobu kříže.

Šťastný je ten učedník Ježíše, který ví, jak opovrhovat počtami a bohatstvím! Boží láska i bázeň Boží v něm budou přebývat jako záruka věčné blaženosti.

PŘÍKLAD - BLAHOSLAVENÝ FRANTIŠEK PATRIZI

Blahoslavený František Patrizi ze Sieny byl předurčen k tomu, aby se stal jedním z největších služebníků Panny Marie. Ještě před jeho narozením jeho matka Reginalda měla sen, že počala tu nejkrásnější lilii, která bude ozdobou Naší Paní. Fran-

tišek již jako dítě započal často se modlit pět set *Zdravas, Maria* a přitom poklekal před sochou Královny nebe.

Ve svých dvaceti letech měl nádherné vidění. Zjevila se mu samotná Panna Maria, obklopena anděly, a něžně ho vyzvala, aby se zcela zasvětil do jejich služeb v řádu servitů. S jejím přáním souhlasil a tím také započal mimořádný pokrok ve své svatosti pod dohledem sv. Filipa Benizi. Po vysvěcení na kněze neměl nic jiného na srdci, než slavit oběť mše svaté s živou vírou a zbožností.

Prostoupen důležitostí svého povolání jako Mariin služebník, odevzdal se plně do jejich služeb a vyzýval všechny jak ve zpovědnici, tak i z kazatelny, aby milovali tuto nebeskou Královnu a věrně jí sloužili. Tím také dovedl mnoho duší k vysokému stupni svatosti. Čas, který mu zbyl v jeho službě, strávil v modlitbách a zvláště modlitbou *Zdravas, Maria* a chvalozpěvem k Panně Marii.

Taková zbožnost nemohla být bez odměny. Jednoho dne, kdy se František chystal jít kázat do sousední vesnice, ale cítil se slabý na to, aby tam došel, posadil se na kraj cesty, aby nabral síly. Královna nebe se mu zjevila v podobě vznešené dámy a dala mu kytici čerstvých růží, jejichž vůně ho potěšila. Zároveň však cítil, že se blíží konec jeho života. Když se den smrti přiblížil, byl opět potěšen zjevením Panny Marie, která se mu ukázala v celé své nádheře a volala jej do nebe. Naplněn ctnostmi a zásluhami, zemřel o slavnosti Nanebevstoupení Páně v roce 1328 se slovy Krista z kříže: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“

Po jeho smrti vyrostla z jeho úst nádherná lilie se slovy *Ave, Maria* na jejich listech jako viditelné svědectví a znamení, jak mnoho byla Královna nebe potěšena nesčetnými a horlivými skutky zbožnosti a úcty, kterou jí prokazoval tento nejvěrnější služebník servitů.

MODLITBA

Ó Maria, tvé přičisté Srdce bylo prosté od všech nezřízených pout k počtám a bohatství a hořelo vždy nejhorlivějším ohněm lásky, vypros nám, abychom podle tvého příkladu mohli opovrhovat veškerou světskou slávou a bohatstvím, abychom v sobě vždy uchovali bázeň Boží. Amen.

MATKO NEJCUDNĚJŠÍ

POČETÍ JEŽÍŠE KRISTA SKRZE DUCHA SVATÉHO

„Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; a proto se to svaté, jež se narodí, bude nazývat Syn Boží.“ (Lk 1,35)

Vtělení Božího Slova je nejenom tajemstvím víry, je také zároveň největším zázrakem, který byl vykonán mocí Boží.

Nic jiného se tolik nevymyká přírodním zákonům, než je spojení Božské Osoby, nestvořené a nekonečné, se smrtelnou lidskou přirozeností. Avšak Bůh si přál přidat i další ohromující zázrak k tomu prvinnému: a to panenské početí Ježíše v lůně Panny Marie, která byla navštívena Duchem Svatým. Moc Nejvyššího ji zastínila, aby mohla počít a porodit Boží Slovo.

Protože okamžitá spolupráce s Duchem Svatým při stvoření těla Boha je tou nejvyšší důstojností pro čisté lidské stvoření, není tedy divu, že Bůh zde odložil přírodní zákony, aby uchoval panenství své Matky.

Nevyslovitelný div! Jak velice zde vidíme lásku Ducha Svatého ke své Snoubence; jak je vznešená důstojnost Matky Boží vyzdvížena v našich očích!

* * *

Panenské početí Ježíše Krista v Mariině lůně, jako každé další vznešené dílo Boží, musí být vždy připisováno společnému působení Trojice Božích Osob, které mají stejnou podstatu a spojují se ve všech svých dílech *ad extra* (viditelně). Zároveň však toto panenské početí přisuzujeme zvláště Duchu Svatému, a to z několika důvodů.

Zprvce, Vtělení je dílem lásky, neboť Bůh se stal člověkem z lásky k nám, a Duch Svatý je v Nejsvětější Trojici vzájemná láska Otce k Synu a Syna k Otcí.

Dále, spojení Slova s přesvatým lidstvím Ježíše se stalo největším divem duchovní dokonalosti a bylo vyzdvíženo, povzneseno a oslaveno nad všechny stvořená díla světlem Božství: je to Duch Svatý, jemuž připisujeme dílo milosti a všechny plody posvěcení, které z něho plynou.

Konečně, Vtělení se uskutečnilo kvůli vykoupení lidské přirozenosti, kterou

na sebe Ježíš Kristus přijal, aby jí udělil milosti. Toto posvěcení je dílem zejména Ducha Svatého. Je tedy jen spravedlivé, že přidělujeme toto veliké tajemství právě třetí Osobě Nejsvětější Trojice.

Maria je proto vyvoleným chrámem, jedinečnou svatyní Ducha Svatého: svatostánkem tak nádherným, tak bohatým na božské dary, že všechny svatostánky světa blednou ve srovnání s ním.

Raduj se, ó duše má, že tak veliké požehnání přišlo k nám skrze dílo Ducha Svatého v Panně Marii. Opakuj s radostným jástem tato slova, která božský Ženich sdělil této vznešené Matce: „Je zahrada uzavřená, má sestra, nevěsta; uzavřená zahrada, zapečetěný pramen. Tvé výhonky vytvářejí granátovníkový sad s nejvybranějšími plody.“ (Pís 4,12-13)

* * *

Panenské početí Ježíš Krista v Mariině lůně v sobě obsahuje nejen učení o božském mateřství spojeném s Božstvím Ježíše Krista, ale je to také výmluvný důkaz, že za přírodními zákony existuje i nadpřirozený život, který je cílem všech stvořených věcí.

Ze skutečnosti, že Bůh si přál tento zázračný zásah Ducha Svatého v početí Vykupitele lidstva, můžeme dovodit, že Vtělení je nad veškerým přirozeným zákonem. Vskutku, Ježíš Kristus se stal člověkem, aby nás posvětil v tomto životě a navrátil nám blaženost v životě věčném.

Vzdejme tedy díky Duchu Svatému, že zastínil Pannu Marii a že nám dal poznat tuto velikou pravdu: že jsme stvořeni pouze pro nebe.

PŘÍKLAD - SV. ALŽBĚTA UHERSKÁ (DURYNŠKÁ)

Svatá Alžběta, dcera Ondřeje II., uheršského krále, manželka Ludvíka, durynšského vévody (Thuringia) měla již od svého útlého mládí velikou úctu ke vznešené Královně nebe. Vždy ji velice těšilo ji uctívat a také se zasloužila o to, aby ji uctívali všichni, se kterými se setkala. Nikdy se neunavila modlitbou Andělského pozdravu k počtě Matky Boží.

Mezi ctnostmi nejvíce zřejmými u svatě Alžběty byla její láska k chudobě. Té se naučila sama ve škole naší blahoslavené Panny, neboť Královna nebe a země žila sama v chudobě celý svůj pozem-

ský život. Tento duch chudoby inspiroval sv. Alžbětu k tak velkému pohrdání světským vlastnictvím, že se stranila všeho, co nebylo nezbytné, a nikdy si ani neponechala to, co by patřilo k její královské důstojnosti. Jednou na svátek Nanebevzetí Panny Marie, zatímco se účastnila slavné mše svaté, sundala si královskou korunu před všemi ostatními a odstrčila polštáře, které jí byly připraveny, aby klečela na holé zemi. Tím ukázala, že takové okázalosti se nesluší u služebnice Ježíše Krista, která vidí, že on, Král nebe a země, vždy žil v chudobě a zemřel korunován přehořkými trny.

Po smrti svého manžela prožila Alžběta nejhorší pronásledování. Pro závist a nenávisť nejvznešenějších knížat byla pomluvena, že svými almužnami hýřila z královského pokladu. Byla tak vypovězena ze dvora, vystavena urážkám všeho druhu a nakonec přinucena ukrýt se v malé chýši, kde trpěla hladem a nepřízní počasí. Uprostřed těchto soužení vždy s velkou trpělivostí přijímala pomoc od naší blahoslavené Panny, její laskavé Patronky, která se jí také zjevovala a mluvila s ní.

Po čase byla Alžběta očištěna a získala opět svoji královskou hodnost. Avšak namísto aby si v pokoji užívala potěšení a pocty svého postavení, obrátila se k těmto věcem zády a požádala, aby směla nosit řeholní oděv sv. Františka. Po zbytek svého života neustávala konat pokání a žít v pokoře. Na sklonku života byla pozvá-

na svým nebeským Ženichem na svatební nebeskou hostinu a zaměnila slzavé údolí za nebeskou radost. Zemřela v německém Marburgu 19. listopadu 1231.

MODLITBA

Slavná Panno, Snoubenko Ducha Svatého, zázraku celého vesmíru, chválím tě a vzdávám díky za jedinečné početí Ježíše Krista v tvém panenském lůně. Uděl mi, prosím, abych vždy v sobě uchoval světlo víry a jednoho dne mohl zdědit přísliby učiněné těm, kdo tvému Synu věrně sloužili. Amen.

(Pokračování)

A. M. LÉPICIER: *The Fairest Flower of Paradise*. London 1922. Str. 35-58

Zdroj: <https://archive.org/details/FairestFlowerOfParadise1922/page/n4/mode/2up>
Přeložila -hš-

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ *Komentář biblického překladatele Dr. Hejčla:* Pokud je královna-nevěsta venku zahalena závojem, není vidět všecnu její sličnost; teprve „uvnitř“, až odloží závoj, objeví se všechen její původ a spanilost. (Také těžiště krásy Církve dlužno hledat v jejím nitru, ne jen na zevnějšku, tedy ve víře, lásce k Bohu a k bližnímu, zejména strádajícímu a trpícímu.) [Pozn. překl.]
- ⁽²⁾ *Monumenta Ord. Serv. B.M.V.*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

Evangelium - Jan 17,1-11a

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařil ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych je vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče,

slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Chlum Svaté Máří – v keři nalezená Madona

Jméno svaté Máří Magdaleny je v Česku připomínáno několika kostely. Například na Malé Straně, v Brně nebo Liberci. Místo, kde je tato svěřice oslavována s velkým důrazem, ještě ve spojení s Nanebevzetím Panny Marie, se pak nachází na Sokolovsku. A jméno ženy, která Pannu Marii doprovázela i k ukřizování Krista, je dokonce obsaženo v názvu celé obce.

Do západních Čech

Chlum Svaté Máří je obec se zhruba 270 obyvateli, s rozlohou necelých 5 kilometrů čtverečních. Leží v západních Čechách, v Karlovarském kraji, v podhůří Krušných hor.

Nedaleko se nachází několik významných lázní, v čele s Františkovými a Mariánskými, a také hranice s Německem. To mimo jiné historicky znamená, že do konce druhé světové války zde zněl především jazyk našeho západního souseda.

Počátky Chlumu hledejme v hluboké minulosti, již v roce 1341. Právě tehdy byla zapsána první dochovaná zmínka, a to v souvislosti s vystavěním kaple, kolem které později díky Rytířskému řádu Křižovníků s červenou hvězdou vznikla osada Chlum Svaté Máří.

Ta byla jednou ze čtyř, jejichž spojením roku 1922 vznikla jedna obec. Další se jmenovaly Drsný Chlum, Svatá Máří Pomocná a Rusov.

Chlumská Madona

Počátky poutního místa a vlastně i celé osady Chlum Svaté Máří jsou spjaté s objevením sochy Chlumské Madony. Legenda, která se k ní váže, vypráví, že sošku našel jistý řezník z města Sokolov, a to v lískovém keři. Dílo vyřezané z lípového dřeva zachycuje Pannu Marii jako královnu, která sedí na trůně. Její pravá ruka drží jablko, levá zase malého Krista, sedícího na jejím kolenní.

Řezník, jehož jméno se nedochovalo, sochu odnesl domů, odkud se mu však ne vysvětlitelně ztratila. Objevena byla opět v lískovém keři, kde ji našel poprvé. Vzal ji znovu domů a postavil pro ni dřevěnou ochrannou stříšku.

Později byla umístěna do dřevěné kaple a již od tohoto okamžiku se uvádí začátek zdejší poutní tradice. Poutníci přicházeli uctívat zpodobení Panny Marie Královny, jehož věhlas se rozšířil krajem. Protože se počet poutníků zvětšoval, byla zde zřízena samostatná fara a kaple by-

la přestavěna na kamenný kostel, jednoduchý a s jednou věží.

K jeho vzniku existuje další pověst. V ní mají hlavní roli neblaze proslavení chlumští loupežníci, o kterých dokonce německý dramatik Heinrich Cuno napsal divadelní hru. Lupiči, jejichž skrýš se měla nacházet v kapli, v místních lesích přepadávali bohaté kupce i chudé poutníky.

Plenění učinil přítrž až rytíř Heinrich z Reissengrünü (Rusova). Loupežníky porazil a podle pověsti následně nechal dřevěnou kapli přestavět. Stavba se měla realizovat z peněz nalezených ve skrýši.

Vypálení a obnovení

Ještě před přestavbou Heinrich z Reissengrünü na místo povolal dva členy Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Připomeňme, že řád roku 1233 založila sv. Anežka Česká (jde o jediný mužský řád založený ženou), od jejíhož života se také odvíjí jeho poslání – starat se o chudé, slabé a nemocné.

Na Chlumu měli spravovat poutní kapli a dvakrát do roka zde sloužili mše svaté – především za spásu rytíře Heinricha a celého jeho rodu. K tomu jim bylo postoupeno velké jmění, včetně zhruba dvaceti hektarů okolní půdy, na nichž byla později založena osada Chlum Svaté Máří.

Další historické milníky nás provedou do roku 1411, k začátku působení první-

ho stálého kněze, a potom do období husitských válek. Pozornosti plenících vojsk Jana Žižky Chlum neunikl, a protože se nechtěl vzdát katolické víry, byl kostel roku 1429 vypálen. Naštěstí se podařilo zachránit mariánskou sošku a také několik dalších cenností.

Kostel byl po husitských nepokojích obnoven a mohl opět přivítat poutníky.

V letech 1482–1492 byl navíc ještě rozšířen a za dalších sedm let přibyla kaple sv. Tří králů. O to všechno se zasloužil především velmistr křižovníků Mikuláš Puchner.

Přepadení fary

To, že dějinné zvraty jej nezlomí, dokázal Chlum Svaté Máří i o zhruba 200 let později. Tehdy se ke slovu hlásili protestanti, mezi které se řadili i Šlikové, slavný šlechtický rod, držící moc nad nezávadným územím západních Čech, včetně tohoto místa.

Členové rodu se nijak netajili, že by na významném cíli poutníků měli raději luterány. Tento plán dostával jasnější obrysy roku 1618 po stavovském povstání. Protestantská šlechta zosnovala přepadení fary a na Chlum skutečně umístila kněze ze svých řad. Dlouho se zde ale neohrál. Místní obyvatelé o luteránských myšlenkách nechtěli ani slyšet a hlasatele tohoto učení ani ne do roka vyhnali.

K tomuto období se vážou dvě zajímavé události. Cenné listiny a také inventář kostela byly před protestanty odvezeny do Chebu, kde bohužel později shořely. Křížovníci chtěli zachránit také zvony. Sundali je z věže a zakopali v lese. Aby se předešlo popraskání, údajně je vyplnili krupicovou kaší.

K tomu se pak traduje, že později, kdy ti, kdo je ukryli, byli buď mrtví, nebo zapomněli na přesné místo, zvony našel pasáček vepřů. Ti totiž měli pořad rýt na jednom místě do země, kde nacházeli bílou kaší, a tak byly zdánlivě ztracené předměty znovu objeveny.

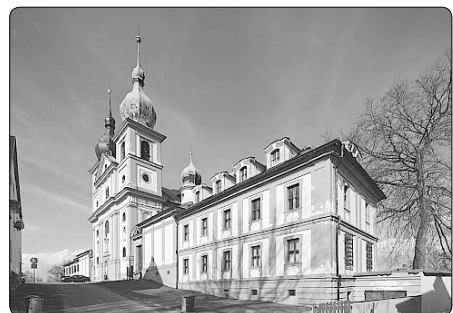
Probošství

Doba pobělohorská zastihla Chlum Svaté Máří v rozkvětu. Poutnictví se celkově rozvíjelo, budovala se nová poutní místa a ta stávající se zvelebovala. Toho se Chlum dočkal již v 60. letech 17. století.

Hraběnka Zuzana Eleonora Frankenburgová tehdy nechala průčelí kostela z boku obohatit o novou kapli, přičemž obě stavby při pozdější rekonstrukci splynuly v jednu. Do kaple byla umístěna dřevěná soška Panny Marie.

Významným je také rok 1688, kdy byl Chlum pražským arcibiskupem Janem Bedřichem Valdštejnem povýšen na probošství. Zásahu na tom měly neubývající zástupy poutníků. Uvádí se, že v období 1675–1685 si sem našlo cestu 467 procesí a v nich přes 120 000 poutníků.

Prvním zdejším probošem byl Antonín Helm a už při jeho působení se začalo mluvit o rozsáhlejší přestavbě kostela. Roku 1690 se s pracemi začalo.

Autorem původního návrhu byl s největší pravděpodobností významný barokní architekt Jean Baptiste Mathey. Ten tehdy působil jako dvorní stavitel arcibiskupa Valdštejna. Po šlechticově smrti ovšem odešel ze země, což znamenalo, že jeho úkoly na Chlumu převzali jiní stavitelé.

V souvislosti se zdejším kostelem se hovoří i o Santinim-Aichelovi, daleko pravděpodobněji ale na něm pracoval Kryštof Dientzenhofer. Na stavbě se podílel také Wolfgang Braunbock.

Práce na kostele trvaly do roku 1702, areál se však budoval nadále. Roku 1706 se začala stavět budova probošství, o dva roky později ambity. O tom, že je na Chlumu hotovo, se hovoří od roku 1724.

Od reforem k dnešku

Právě 18. století a především jeho druhá polovina, je považováno za nejšťastnější období v historii poutního místa. Zájem o jeho návštěvu byl značný, například do roku 1710 se ročně uvádí na 1 600 procesí a přes 700 000 poutníků – a mezi nimi například i císař Ferdinand III.

Poutníků neubývalo ani po josefínských reformách. Přestože sem veškeré poutě byly v mezidobí 1785–1795 zakázány, počet příchozích průměrně ročně dosahoval 56 000. Podobné číslo, jen s minimálním úbytkem, se podařilo držet i ve století následujícím.

V něm dějinné zvraty přinesly například napoleonské války. Během nich budovy areálu začaly sloužit jako vojenský špitál, a to až do roku 1834. Na léta 1877–1894 se zase datuje rozsáhlá rekonstrukce. Získání financí na práce iniciovala loterii hraběnka Vilemína Aueršpergová.

Století dvacáté pak přineslo razantní úpadek poutí. Při první světové válce totiž velkou část mužů odvedli na frontu a následoval také ekonomický úpadek. Nástup nacistů pro tuto příhraniční oblast znamenal její zabavení, konec války zase odsun většiny Němců. Tím Chlum přišel téměř o polovinu obyvatel.

Během komunistického režimu se poutní tradice na Chlumu po nějakou dobu ještě uchovávala, a to až do roku 1969. Nicméně v 50. letech odtud byli vyhnáni křížovníci. Budova probošství začala fungovat jako ubytovna pro ty, kteří stavěli elektrárnu Tisová. Později se zde shromáždila sbírka církevního umění.

Ačkoliv byl kostel s celým areálem roku 1958 zapsán mezi státní kulturní památky, chátral, a až návrat domovského řádu po sametové revoluci přinesl jeho opravy.

Na poutním místě

Kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Máří Magdaleny se nachází na náměstí Johanna Wolfganga Goetheho. Toto pojmenování není náhodné, neboť slavný básník sem několikrát zavítal. Dne 3. května 1812 zde také viděl procesi směřující k chrámu, který nejspíš také navštívil. Jeho poznámky totiž obsahovaly zdejší latinské nápisy.

Neobvyklost hlavního kostela vychází z toho, že se skládá ze dvou samostatných svatyní. V Milostné kapli Panny

Marie stále můžeme vidět slavné zpodobnění Bohorodičky z lipového dřeva. Soška je umístěna na oltáři dokončeném roku 1730. Vytvořil jej Johann Karl Stülp, pozlatil Martin Simon Göpfert.

Oltář po stranách obohacují sochy sv. Jáchyma a sv. Anny a zastřešuje ho koruna, umístěná téměř na úroveň kůru s varhanami. Od koruny splyvá sametová rouška, přidržívaná a rozhrnovaná dvěma anděly. Součástí výjevu je také plastika Boha Otce, na černé roušce jsou vyšity symboly řádu křižovníků.

Pozoruhodný je také strop. Na něm osmicípá hvězda ohraničuje obraz znázorňující narození Panny Marie. Jeho autorem je Eliáš Dollhopf.

Co se týče druhé stavby, kostel byl vystavěn ve slohu barokním. Je trojlovní, jeho půdorys tvoří latinský kříž. Jeho oltář pochází také z dílny Johanna Stülpa. Opakuje se zde i jméno Eliáše Dollhopfa, který namaloval oltářní obraz Nanebevzetí Panny Marie. Ten po stranách doplňují sochy sv. Karla Boromejského, sv. Alžběty Durynské, sv. Augustina a sv. Heleny, níže pak svatého Zachariáše a starozákonního Melchisedecha.

Narození a smrt

Při narození i smrti Krista doprovázela Panna Maria. Oba tyto výjevy jsou zachyceny na bočních oltářích, které v roce 1736 vytvořil truhlář J. T. Hermann. Severní oltář patří Panně Marii držící v náručí malého Krista. Tato socha z počátku 15. století se až do 18. století měla nacházet na oltáři hlavním. Nyní je obklopena sochami svatých archandělů Michaela a Rafaela s mládencem Tobiášem.

Jižní oltář je zasvěcen Panně Marii Bolestné. To potvrzuje sousoší Piety, vytvořené počátkem 16. století. Sochy, které je doplňují, oplakávají Ježíšovu smrt.

I v kostele stojí za pozornost bohatá stropní výzdoba. Znázorňuje například Nanebevzetí Panny Marie, svatého Josefa a Jana Křtitele i Abraháma a Izáka.

Nesmíme zapomínat ani na ambity, které areál obklopují a které jsou pospojovány šesti kaplemi. Jejich interiéry zdobí dřevěné oltáře. Sochař Jakub Eberle v letech 1760–1770 do kaplí vytvořil sochy andělů, umístěné na stěnách.

Severozápadní rohová kaple je zasvěcena zemským patronům českým, tedy

Svatopetrský halěr se přesouvá na říjen

Tradiční sbírka, kterou věřící z celého světa přispívají na díla Petrova nástupce, bude letos odložena. Jak oznámil tiskový mluvčí Svatého stolce, vzhledem k současné zdravotní krizi papež František rozhodl, že tzv. *Svatopetrský halěr* bude přesunut ze svátku

sv. Petra a Pavla (29. června) na 27. neděli v liturgické mezidobí, připadající letos na 4. října, totiž na svátek sv. Františka z Assisi.

www.vaticannews.va/cs.html,
30. 4 2020

svatým Vojtěchovi, Václavovi a Janu Nepomuckému a svaté Ludmile. Další tři kaple v rozích mají patrony ve sv. Anežce České, Panně Marii a Svaté rodině. Zbylé kaple, umístěné do středů severního a jižního křídla, jsou dedikovány Čtr-

7. května byl kostel znovu vysvěcen. V současnosti se počítá ještě s rekonstrukcí budovy proboštství nebo zahrad proboštství a kaple Všech věrných zemřelých.

Sezóna hlavních poutí, které mohou poskytnout důvod pro návštěvu Chlumu,

nácti svatým a sv. Třem králům, přičemž již zmiňovaná kaple sv. Tří králů z roku 1719 je umístěna pod tou novější.

Národní kulturní památka

I kostel Nanebevzetí Panny Marie a svaté Máří Magdalény se řadí mezi ty se statusem národní kulturní památky. Konkrétně od roku 2018, před kterým byl areál rozsáhle rekonstruován. Práce v podstatě začaly po návratu křižovníků v roce 1992, kdy se zchátralý objekt začal obnovovat.

V roce 2004 byly také opraveny varhany vytvořené v 19. století Martinem Zaussem. O čtyři roky později se rekonstruovaly malby, za další rok dostala budova proboštství nové zastřešení. Opravy kostelních lodí skončily roku 2011, přičemž

začíná o slavnosti Seslání Ducha Svatého. Hlavní pouť se slaví pochopitelně na svátek Nanebevzetí Panny Marie, na kterou můžeme navázat první pátek v říjnu, kdy se ke slovu hlásí zdejší nejdůležitější pěší pouť.

Procesi putuje z německého Püchersreuthu, z tamního kostela sv. Quirina. Po této pouti, vždy první říjnovou sobotu, následuje Den Panny Marie.

Chlum Svaté Máří je jedno z nejzajímavějších českých poutních míst, a to nejen pozoruhodnou architekturou, ale také svým duchem. Už jen proto, že zde na jediném místě můžeme uctít dvě Kristovy nejbližší ženy – jeho Matku Pannu Marii a napravenou hříšnici Máří Magdalenu. Nejbližší tím, že ho doprovázely a neopustily ve chvíli jeho smrti.

Pondělí 25. 5. 2020

6:05 Sakartvelo: Země pod Kavkazem **7:00** Na druhý pohled, 4. díl: Opuštění **8:35** Příroda kolem nás: Mezinárodní setkání sokolníků **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách (73. díl): Bílá skála – Jizerské hory **9:30** Hyacinta – Zázrak z Fatimy (2/2) **10:20** Mezi pražci (87. díl): Květen 2020 **11:15** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **11:20** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** INDIE – Čhattisgarh-Pokračujeme v boji **13:25** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **14:00** Ovečky: Soslání Ducha Svatého [L] **14:35** Cesta k andělům (68. díl): Pavel Bělobrádek – bývalý předseda KDU-ČSL **15:30** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet OCarm. – Bohatý mladík **17:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta **17:50** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:50** Vlasta Redl & kapela na Mohelnickém dostavníku [P] **19:30** Církev za oponou: Předmanželský sex **19:50** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (67. díl): Artbitr 67 o Václavu Renčovi **21:20** Vezmi a čti: Květen 2020 [P] **21:35** Terra Santa News: 20. 5. 2020 **22:00** Noční univerzita: Miriam Swaffield – Budete mémi učedníky **22:45** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **23:25** Post Scriptum **23:35** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **0:35** CampFest 2018 **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 5. 2020

6:05 V souvislostech **6:25** Tesání vlastního osudu **7:50** Cvrlikání (79. díl): Neřež **9:00** Živě s Noe [L] **9:45** Muzikanti, hrajte **10:15** Biblická studna **11:15** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta **11:20** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **11:30** Živě s Noe **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na pořadu rodina (5. díl): Děti na zemi i v nebi **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (69. díl): Jana Sieberová – domácí hospice **16:00** Outdoor Films s Martinem Wágnerem (74. díl): V Rusku najdeme pustá a tajemná místa **17:30** Můj Bůh a Walter: Vtělení **17:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázračná medailka **17:50** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **18:00** Uzdrav naši zem [L] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 26. 5. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **21:15** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Živě s Noe **22:10** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (4. díl): Osamělá chloubka našeho pádu: Maria, Matka Boží **23:00** Setkání s Václavem Hudečkem (2. díl): 39. ročník MF Pardubické hudební jaro **0:05** Post Scriptum **0:15** Jak potkávat svět (70. díl): S Karlem Dýnkou **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 5. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 26. 5. 2020 **6:25** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **6:40** Z Radhoště přes Javořinu na Solán: Rožnovské slavnosti 2017 **8:10** Poletuchy: Na skok do Noe **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:25** Hlubinami vesmíru s dr. Ondřejem

TELEVIZE DOBŘÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Pejchou, 1. díl **11:15** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **11:20** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázračná medailka **11:30** Živě s Noe **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Víra do kapsy **13:05** Můj chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa a Jakuba, Žirovnice **13:30** Příroda kolem nás: Mezinárodní setkání sokolníků **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharffová – zahraniční zpravodajka ČT **15:35** Zpravodajské Noeviny: 26. 5. 2020 **16:00** Dům ze skla? **17:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Cesta domů [P] **17:50** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **19:30** Terra Santa News: 27. 5. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:10** Pomoc, která se točí **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: P. Michal Zamkovský – Zůstaňte v mé lásce **23:00** Generální audience papeže Františka **23:20** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **23:55** Post Scriptum **0:05** Koncert Václava Hudečka a hostů ze Štípy u Zlína **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 5. 2020

6:05 O zaniklé Karvině **7:45** Terra Santa News: 27. 5. 2020 **8:05** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (4. díl): Osamělá chloubka našeho pádu: Maria, Matka Boží **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Pražská Loreta **9:45** Na pořadu rodina (5. díl): Děti na zemi i v nebi **11:15** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **11:20** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Cesta domů **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Vezmi a čti: květen 2020 **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (71. díl): Petr Coufal – vitrážista **15:20** Muzikanti, hrajte **16:00** Zpravodajské Noeviny: 26. 5. 2020 **16:45** V pohorách po horách (73. díl): Bílá skála – Jizerské hory **17:25** Animované biblické příběhy: Znamení časů **18:00** Uzdrav naši zem [L] **19:00** Večeře u Slováků: Slavnost Soslání Ducha Svatého [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 28. 5. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Letem jazzem (11. díl): Pořad nejen pro milovníky jazzu... [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:05** Post Scriptum **0:15** Zpravodajské Noeviny: 28. 5. 2020 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 5. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 5. 2020 **6:25** Přezil jsem holocaust: svědectví Luďka Eliáše **7:30** Harfa Noemova: Giachino Rossini: Stabat Mater **8:10** Noční

univerzita: P. Michal Zamkovský – Zůstaňte v mé lásce **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Koncert Pavla Helana: Odry 2018 **10:25** Dům ze skla? **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na pořadu rodina (6. díl): Povolání dětí **14:00** Ovečky: Chceme pomáhat bližním **14:35** Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová – herečka **16:00** Zpravodajské Noeviny: 28. 5. 2020 **16:25** Buon giorno s Františkem **17:40** Můj Bůh a Walter: Kristus **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:50** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **18:55** Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu **19:50** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Květen 2020 [L] **21:40** Víra do kapsy **22:00** Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a jeho host **23:05** Otec Pio, tvůrce milosrdenství **0:05** Post Scriptum **0:20** V pohorách po horách (73. díl): Bílá skála – Jizerské hory **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 5. 2020

6:05 Noční univerzita: Viola a Augustin Svobodovi – Ježíš a dobré víno **7:50** Příroda kolem nás: Mezinárodní setkání sokolníků **8:15** Sobecký obr **8:55** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **9:00** Animované biblické příběhy: Znamení časů **9:35** GOODwillBOY V. (7. díl) **10:25** V posteli POD NEBESY V. (8. díl) **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa News: 27. 5. 2020 **15:00** Prorok léčitel: Solanus Casey **16:05** Naše děti: Rožnovské slavnosti 2017 [P] **17:25** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin [P] **18:00** Mše svatá z kostela sv. Václava, Ostrava [L] **18:55** Vezmi a čti: Květen 2020 **19:15** V pohorách po horách (74. díl): Klíč – Lužické hory [P] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Outdoor Films s Ninou a Peterem Csonkovými (90. díl): S freestyle kajakem na stupně vítězů [P] **21:40** Motýlí cirkus **22:10** Živě s Noe [P] **23:20** Vlasta Redl & kapela na Mohelnickém dostavníku **0:10** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet OCarm. – Bohatý mladík **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 31. 5. 2020

6:05 Řeckokatolický magazín **6:50** Na pořadu rodina (6. díl): Povolání dětí **7:50** Živě s Noe **9:00** Církev za oponou: Předmanželský sex **9:20** Večeře u Slováků: Slavnost Soslání Ducha Svatého **9:50** Putování po evropských kláštorech: Ekumenický ženský klášter v Grandchamp, Švýcarsko **10:30** Mše svatá ze slavnosti Soslání Ducha Svatého: Bazilika sv. Petra ve Vatikánu [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** V souvislostech **13:00** Outdoor Films s Ninou a Peterem Csonkovými (90. díl): S freestyle kajakem na stupně vítězů **14:35** Muzikanti, hrajte: Ištvančí **16:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (5. díl): Nepostradatelní muži: Petr, Pavel a misijní dobrodružství **17:20** Animované biblické příběhy: Mesiáš přichází **17:50** Sedmihlásky (101. díl): Ševče, ševče **18:00** Mše svatá ze slavnosti Soslání Ducha Svatého [L] **19:25** Příroda kolem nás: Expedice za medvědy na Slovensko **19:50** Přejeme si... **20:05** Letnice na Noe [L] **21:10** Řád **22:50** V souvislostech **23:15** Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů: Kongresové centrum Zlín **0:20** Buon giorno s Františkem **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 25. 5. o 19:30 hod.:
Wemik (Najkrajší deň)

Poučné animované príbehy pre deti z mestečka Wemmicksville.

Utorok 26. 5. o 17:00 hod.:
Bielorusko – semienko medzi trnám (dokument)

Bielorusko, podobne ako všetky bývalé republiky Sovietskeho zväzu, celé desaťročia trpelo v područí brutálneho komunistického režimu. Cirkev tu bola kruto prenasledovaná, ale ľudia si uchovali svoju vieru aj vďaka tomu, že sa jej hodnoty prenášali z generácie na generáciu, a tiež vďaka aktivite, viere, práci a húževnatosti podzemných kňazov a laikov, ktorí boli ochotní riskovať svoju slobodu a svoje životy.

Streda 27. 5. o 20:30 hod.:
Fundamenty
(Bohatosť liturgickej reformy)

Uvažovanie nad dokumentami II. vatikánskeho koncilu.

Štvrtok 28. 5. o 21:10 hod.: Slávnostný koncert pri príležitosti 60. výročia úmrtia Mikuláša Schneidra-Trnavského

Záznam.

Piatok 29. 5. o 20:30 hod.:
Otec Jules Chevalier: Zakladateľ Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho (dokument)

Toto je osud jedného z rytierov Božského Srdca, ktorý sa stal šíriteľom Božej lásky v dobe, keď to vôbec nebolo bežné.

Sobota 30. 5. o 20:30 hod.:
Don Diana: Pre lásku k môjmu ľudu 1/2 (film)

Životný príbeh kňaza, ktorý svoj život zasvätil boju proti mafii.

Nedeľa 31. 5. o 18:30 hod.:
Svätá omša z Prešova

Priamy prenos z konkatedrály sv. Mikuláša.

ZMENA PROGRAMU VYHRAZENA
BREVIÁŘ PRO LAIKY
23. – 30. KVĚTNA 2020

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 5.		PO 25. 5.		ÚT 26. 5.		ST 27. 5.		ČT 28. 5.		PÁ 29. 5.		SO 30. 5.	
Antifona	642	722	642	722	1722	1941	642	722	642	722	642	722	1768	1990
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	642	722	642	722	1723	1941	642	722	642	722	642	722	1376	1540
Antifony	654	735	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1541
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	914
Krátké čtení a zpěv	654	736	658	740	1724	1942	664	747	667	750	670	754	1770	1541
Antifona k Zach. kantiku	654	736	658	740	1724	1943	664	747	667	751	670	754	1376	1542
Prosby	655	736	658	740	1724	1943	664	747	667	751	671	754	1771	1992
Závěrečná modlitba	655	737	1373	1537	1375	1539	1375	1539	668	751	671	755	1377	1542
Modlitba během dne:														
Hymnus	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Antifony	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	759
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	758
Nešpory:														
SO 23. 5.														
Hymnus	641	721	641	721	641	721	1727	1946	641	721	641	721	641	721
Antifony	652	734	656	738	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	652	734	656	738	660	742	1730	1949	666	749	669	752	672	756
Ant. ke kant. P. M.	653	734	657	739	660	742	1731	1950	666	749	669	753	673	756
Prosby	653	735	657	739	660	742	1731	1950	666	749	669	753	673	757
Záv. modlitba	655	737	655	737	1373	1537	1375	1539	1375	1539	668	751	671	755
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 24. 5. – 7. neděle velikonoční

 1. čt.: Sk 1,12–14
 Ž 27(26),1.4.7–8a
 Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)
 Nebo: *Aleluja.*
 2. čt.: 1 Petr 4,13–16
 Ev.: Jan 17,1–11a

Pondělí 25. 5. – nezávazná památka sv. Bedy Ctihodného nebo sv. Řehoře VII. nebo sv. M. Magdalény de'Pazzi

 1. čt.: Sk 19,1–8
 Ž 68(67),2–3.4–5ac.6–7ab
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*) Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 16,29–33

Úterý 26. 5. – památka sv. Filipa Neriho

 1. čt.: Sk 20,17–27
 Ž 68(67),10–11.20–21
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*) Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 17,1–11a

Středa 27. 5. – nezávazná památka sv. Augustina z Canterbury (v plzeňské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

 1. čt.: Sk 20,28–38
 Ž 68(67),29–30.33–35a.35b–36c
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*) Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 17,11b–19

Čtvrtek 28. 5. – ferie

 1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11
 Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*) Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 17,20–26

Pátek 29. 5. – nezávazná památka sv. Pavla VI.

 1. čt.: Sk 25,13b–21
 Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab
 Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.*) Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 21,15–19

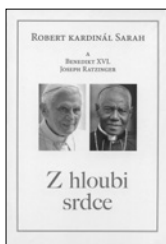
Sobota 30. 5. – nezávazná památka sv. Zdislavy (v českých diecézích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)

 1. čt.: Sk 28,16–20.30–31
 Ž 11(10),4.5+7
 Odp.: srov. 7b (*Zbožní uží tvou tvář, Hospodine.*) Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 21,20–25

večer: vigilie slavnosti Soslání Ducha Svatého

 1. čt.: Gn 11,1–9
 nebo Ex 19,3–8a.16–20b
 nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5
 Ž 104(103),1–2a.24+35c.27–28.29bc–30
 Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 2. čt.: Řím 8,22–27
 Ev.: Jan 7,37–39

KNĚŽSTVÍ DNES

Z HLOUBI SRDCE
Robert kardinál Sarah a Benedikt XVI. - Joseph Ratzinger • Editor Nicolas Diat
Z francouzštiny přeložila Lucie Cekotová
Redakční spolupráce Simona Nagyová

Kněžství dnes prožívá temné časy. Mnozí kněží, zranění odhalením tolika skandálů, vykolejení neustálým zpochybňováním zasvěceného celibátu, jsou v pokušení se vzdát, všechno opustit. V této knize chtějí emeritní papež a prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti přinést svým spolubratřím kněžím i celé Církvi poselství naděje. Poctivě se zabývají duchovními výzvami, jimž dnešní kněží čelí, a za klíč k věrné a plodné kněžské službě a opravdové reformě Církve považují hlubší obrácení k Ježíši Kristu. Dva moudří, prozíraví pastýři zde reagují na výzvy k přetvoření kněžství, včetně návrhů účastníků synody o Amazonii, a vysvětlují význam kněžského celibátu pro dobro celé Církve. Celibát představují nikoli jako pouhý předpis kanonického práva, ale jako podíl na Ježíšově oběti na kříži a na jeho identitě Ženicha Církve.

Hesperion, z. s. ve spolupráci s Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství • Brož., 130x190 mm, 112 stran, 149 Kč

PRO MAMINKY

DESET NÁVYKŮ PRO ŠTASTNÉ MATKY • JAK ZNOVU OBJEVIT RADOST, SMYSL ŽIVOTA A DUŠEVNÍ ROVNOVÁHU

Meg Meekerová • Z angličtiny přeložila Helena Věpřeková
Odpovědný redaktor Michal Šabatka

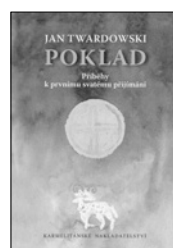
Kniha pro všechny maminky hledající štěstí a rovnováhu ve svém životě. Od maminek se očekává, že budou dělat vše: vychovávat skvělé děti, vypadat dobře, mít slušný plat, dělat dobrovol-

ně všechno, udržovat dokonalou domácnost, být perfektní ženou. Na osamělé matky je často kladeno ještě více požadavků – a méně podpory. Do této knihy Dr. Meekerová zahrнула klinická data a vlastní zkušenost s výchovou čtyř dětí, aby ukázala, proč matky trpí rostoucím tlakem na dokonalost a jaký vliv to má na jejich emocionální, fyzické, duševní a duchovní zdraví. Příliš mnoho matek je stále více osamělých, úzkostných, depresivních a nešťastných, přičemž odmítají úplně se osvobodit. V této knize Dr. Meekerová identifikovala 10 nejpozitivnějších návyků matek, které jsou zdravé, šťastné a vnitřně naplněné.

Axis - spolek pro dobrou literaturu
Brož., 130x200 mm, 232 stran, 295 Kč

K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

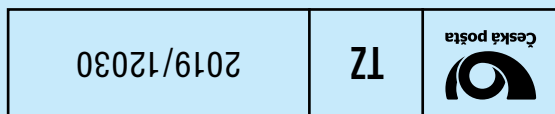
POKLAD • PŘÍBĚHY K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

Jan Twardowski • Edičně připravila Aleksandra Iwanowska • Z polštiny přeložila Jindra Hubková • Ilustrace Markéta Laštuvková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Známý polský kněz a literát přibližuje dětem tajemství Eucharistie pomocí zajímavých příběhů a citlivě jim tak pomáhá vstoupit do svátostného života. Navazuje na milost svátosti křtu a zdůrazňuje, co je potřebné k tomu, aby člověk prožíval svatě přijímání s vírou: úžas, radost, trpělivě očekávání, čas na přípravu, ale i soucit se slabostí druhého člověka. Neklade přehnaný důraz na očekávání mimořádné události, ale připravuje děti (i jejich rodiče) na osobní setkání s Kristem, s nímž budou kráčet po celý život. Tato knížka je souborem jeho vyprávění a drobných promluv pro děti na téma svátosti Eucharistie.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Váz., 115x160 mm, desky, křídový papír, 104 stran, 199 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@malicecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.malicecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc